

med at anbefale Lovforslaget. Det forekommer mig at være en i høj Grad brutal Handlemaade. Nu skal de ærede Medlemmer høre den Motivering, med hvilken Socialdemokraterne søger at klare sig efter at have udslynget disse to Paastande. Motiveringen staar i Betænkningen og lyder saaledes: „Da der ved en enstemmig Indstilling kunde opnaas, at en fra anden Side fremsat Ændring, der efter Mindretallets Mening vilde slappe og forringe Forslaget betydeligt, ogsaa blev opgivet, er Mindretallet gaaet med til“ o. s. v. Nu har den ærede Ordfører (Lambæk) sagt, at den Ændring, der hentydes til, fornemmelig var blevet anbefalet fra hans Side, og Socialdemokraterne ved efter den Behandling, som det paagældende Ændringsforslag fik i Udvalget, at der fra 3 Partiers Side blev taget absolut Afstand fra dette, og at endvidere Venstre, hvad det ærede Medlem Hr. Lambæk udtalte, ikke som Parti havde taget Stilling til Ændringsforslaget. Det vil altsaa sige, at Socialdemokraterne begrunder Opgivelsen af det af dem paatænkte Ændringsforslag med, at et Ændringsforslag er blevet taget tilbage, som ikke havde den ringeste Udsigt til at blive gennemført. Det forekommer mig, at Socialdemokraternes hele Betænkning i høj Grad er Udtryk for en fejt Handling. Den er i høj Grad en Hensynsløshed mod Sandheden. Den er i høj Grad Socialdemokraterne uværdig.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem bruger for stærke Udtryk. Naar det ærede Medlem bruger Udtrykket „brutal“ og Udtrykket „fejg,“ maa jeg paatale disse Udtryk som alt for stærke.

J. P. Larsen: Ja, man har jo ikke Fred længere, end ens Nabo vil. Jeg fatter ikke den dybe Indignation, som lyste ud af det ærede Medlems Ord om den Betænkning, som er afgivet fra Socialdemokraternes Side. Jeg havde ikke troet det muligt, at der skulde blive udøst en saa topfyldt Vredes Skaal over vore Hoveder. De i og for sig ganske uskyldige Bemærkninger i vor Motivering for, at vi har en anden Mening om Lovforslaget end andre, synes jeg ikke berettiger til den Slags stærke Udtryk. Men det maa det ærede Medlem om, og jeg skal ikke videre beskæftige mig dermed.

Naar vi har valgt den Fremgangsmaade at sige vor Mening om Lovforslaget i Form af Bemærkninger i Betænkningen, er det, fordi — som der ogsaa staar i Betænkningen — vi indsaa det unyttige i at

fastholde vore Forslag om Ændringer. Vi kunde meget vel have ført dem frem her i Salen og faaet dem forkastet. Men vi indsaa ikke, at det vilde fremme Sagen, og det forekommer mig rigtignok, at vi nærmest fortjener Tak, fordi vi, til Trods for vore Betæneligheder, er gaaet med til ikke, som det ærede Medlem sagde, at anbefale Lovforslaget — det gør vi ikke i Ord —, men til at indstille det uforandret til Vedtagelse. Det har vi gjort, fordi vi indser det unyttige i at stille vore Ændringsforslag, ikke af nogen som helst anden Grund. Jeg maa derfor beklage, at der rettes saa stærke Bebrejdelser mod os for denne vor Hensynsfuldhed, og jeg kan ingenlunde forstaa denne meget stærke Bebrejdelse.

De Ændringsforslag, som fra vor Side blev stillet i Udvalget, var alle af den Beskaffenhed, at de i fuldeste Maal skabte en Sikkerhed, som vi ikke kan erkende skabes af det Lovforslag, som i dette Øjeblik er til Behandling. Der var navnlig to Ting, vi tog Sigte paa at faa gennemført. Det ene var, at naar et selvdødt Dyr ikke bliver behandlet paa en offentlig Destruktionsanstalt, skulde det nedgraves i Jorden paa betryggende Maade. Derved vilde man forhindre, at Dele af selvdøde Dyr havde den ringeste Mulighed for at komme ud til Befolkningen som Nydelsesmidler — for saa vidt man kan bruge Ordet Nydelsesmidler i denne Forbindelse. Det andet, vi tog Sigte paa, var at skærme Tjenestefolk eller andre, som skal trække Huden af selvdøde Dyrs Kadavere, mod at faa med dette at gøre, naar Kadaveret er i forraadnet Tilstand. Jeg er ikke særlig sagkyndig, hvad angaar at trække Huden af Dyr, men jeg kan tænke mig, at et selvdødt Dyr, der har ligget saa lang Tid, at det er gaaet i Forraadnelse, maa være mindre behageligt at have med at gøre, og derfor er jeg gaaet med til at foreslaa den Ændring; men jeg ansaa det for en Umulighed at faa den gennemført efter hele den Behandling, Sagen fik i Udvalget. Det ærede Medlem railleerer over, at vi har motiveret Tilbage tagelsen af vore Ændringsforslag ogsaa med, at vi derved hindrede, at der fra anden Side blev stillet et Ændringsforslag, som efter vor Mening vilde forringe Lovforslaget. Dertil vil jeg sige, at jeg havde det Indtryk, at bl. a. noget saadant kunde ske, for saa vidt som vi fastholdt vore Ændringsforslag; og for at forhindre dette var det, vi optraadte, som vi gjorde. Saa maa vi finde os i de Bebrejdelser, som andre ærede Medlemmer kan finde paa at rette imod os,